

פרשת בחוקותי

ואכלתם לחמכם לשובע (כו, ה)

וברש"י אוכל קמעא והוא מתברך במעיו. ולכאורה קשה, כיון שנתנה הארץ יבולה ועץ השדה יתן פריו והשיג לכם דיש את בציר ובציר ישיג את זרע, ופירש"י שיהא הדיש מרובה ואתם עסוקים בו עד הבציר ובבציר תעסקו עד שעת הזרע, א"כ כיון שיהיה שפע כה גדול בשביל מה צריך עוד ברכה שיהא אוכל קמעא ומתברך במעיו, והרי אפילו אם יאכל הרבה ורק באכילה מרובה ישבע ג"כ יהיה ברכה בעבורו. ונראה, דמכך אפשר ללמוד, כי אם אוכלים פחות ושבעים באכילה מועטה זוהי ברכה מיוחדת שמסתפק במעוט, ואינו זקוק לאכול הרבה, כי סו"ס הגשמיות מגשמת את האדם כשהוא אוכל אכילה גסה. ובהיותו אוכל קמעא ומתברך במעיו זהו מעלה בעבודת ה', וכמו שאמרו כל העולם ניזון בשביל חנינא בני וחנינא בני די לו בקב חרוכין משבת לשבת. ובזה ניתן לבאר המקרא בקהלת (ה, יא) "מתוקה שנת העובד אם מעט ואם הרבה יאכל", לומר שהעובד את השי"ת מתוקה שנתו אפילו כשאוכל מעט, דבהיותו אוכל מעט מתוקה עבודתו. והוא כפי המסופר בחז"ל שבנותיו של רב חסדא שאלו את אביהם למה הוא אינו יושן אלא מעט מאוד, וענה להן כי הגוף ישן הרבה לאחר פטירתו והנשמה צריכה להכין צידה לדרך כי הדרך ארוכה.

מקור: רבי ישראל גרוסמן